

Bruksela, 13 października 2026 r.
(OR. en)

14436/26

CONOP 70
CFSP/PESC 1657
COARM 191

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Dotyczy:	Konkluzje Rady w sprawie 7. konferencji przeglądowej konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych („konwencji CCW”)

Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje Rady w sprawie 7. konferencji przeglądowej konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki („konwencji CCW”), w wersji zatwierdzonej przez Radę Spraw Zagranicznych na jej 4201. posiedzeniu, które odbyło się 12 października 2026 r.

KONKLUZJE RADY**W SPRAWIE SIÓDMEJ KONFERENCJI PRZEGŁĄDOWEJ KONWENCJI O ZAKAZIE LUB OGRANICZENIU UŻYCIA PEWNYCH BRONI KONWENCJONALNYCH, KTÓRE MOGĄ BYĆ UWAŻANE ZA POWODUJĄCE NADMIERNE CIERPIENIA LUB MAJĄCE NIEKONTROLOWANE SKUTKI („KONWENCJI CCW”)**

1. Rada z zadowoleniem przyjmuje nadchodzącą siódmą konferencję przeglądową Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki („konwencji CCW”), która to konferencja ma się odbyć w Genewie w dniach 16–20 listopada 2026 r. Unia Europejska w pełni zdeterminowana wnieść konstruktywny wkład na rzecz pomyślnego wyniku siódmej konferencji przeglądowej konwencji CCW. Rada wyraża uznanie dla Szwajcarii za to, że zaproponowała przewodniczyć tej konferencji przeglądowej, i potwierdza swą gotowość do wspierania prezydencji podczas trwania tej konferencji.
2. Konferencja przeglądowa będzie się odbywać w kontekście pogarszającej się globalnej sytuacji w zakresie bezpieczeństwa, w tym pełnoskalowej intensywnej wojny przy granicach Unii Europejskiej, a także w kontekście gwałtownego postępu powstających technologii, które wymagają uwagi i odpowiedzi. W tej sytuacji konferencja przeglądowa stanowi okazję do pilnego wzmożenia wysiłków na rzecz sprawniejszego wdrażania konwencji CCW. Jednym z priorytetów tej konferencji przeglądowej powinno być zapewnienie utrzymania i dalszego podwyższania skuteczności tej konwencji w przyszłości, także poprzez dbanie o to, by mogła ona reagować na nowe sytuacje i powstające technologie.
3. Rada przypomina, że konwencja CCW i protokoły do niej stanowią kluczowe instrumenty międzynarodowego prawa humanitarnego i są jego integralną częścią. Coraz powszechniejsze używanie niektórych rodzajów broni konwencjonalnej przeciwko ludności cywilnej i cywilnej infrastrukturze powoduje zatrważające szkody humanitarne, zwłaszcza w środowiskach miejskich, i wymaga pilnej reakcji. Rada przypomina o obowiązku respektowania i zapewniania respektowania międzynarodowego prawa humanitarnego bez względu na okoliczności. Rada potwierdza zobowiązanie UE i jej państw członkowskich do respektowania międzynarodowego prawa humanitarnego i do przestrzegania go w pełni, oraz do dalszego pełnego stosowania się do wytycznych UE dotyczących promowania przestrzegania tego prawa.
4. Rada podkreśla, że konwencja CCW jest jedynym w swoim rodzaju międzynarodowym forum skupiającym wiedzę fachową z zakresu dyplomacji, prawa i wojskowości oraz odpowiednim forum, jeśli chodzi o reagowanie na szybko zmieniającą się sytuację w dziedzinie technologii broni, i w związku z tym – poprzez swój mandat – przyczynia się do zapobiegania cierpieniu zarówno ludności cywilnej, jak i bojowników, oraz zmniejszania ich cierpienia.

5. Rada przypomina o wyzwaniach, jakie stwarza broń uważana za powodującą nadmierne cierpienie lub mającą niekontrolowane skutki, oraz o roli, jaką konwencja CCW odgrywa w podejmowaniu tych wyzwań przez przyjmowanie ograniczeń używania konkretnych rodzajów broni lub zakazów ich używania.
6. Rada podkreśla znaczenie upowszechnienia tej konwencji i protokołów do niej i przypomina o staraniach UE w tym względzie. Z myślą o zwiększeniu mocy oddziaływania i skuteczności konwencji i protokołów do niej Rada zachęca wszystkie państwa, które tego dotychczas nie uczyniły, do niezwłocznego przystąpienia do tej konwencji i protokołów do niej.
7. Rada podkreśla znaczenie prowadzonych w ramach tej konwencji inkluzywnych dyskusji przy czynnym udziale wszystkich zainteresowanych stron; fachowa wiedza techniczna obserwatorów będzie odgrywać kluczową rolę w poszerzaniu zakresu debaty w ramach konwencji CCW i zapewni kompleksowe zrozumienie złożonych kwestii będących przedmiotem rozważań. Rada podkreśla istotną rolę, jaką w tym względzie odgrywa społeczeństwo obywatelskie.
8. Rada podkreśla znaczenie przejrzystości i budowania zaufania przy wdrażaniu konwencji CCW i protokołów do niej, i zachęca wysokie umawiające się strony do wypełnienia ich obowiązków prawnych, technicznych i z zakresu sprawozdawczości krajowej, by poprawić częstotliwość i jakość tej sprawozdawczości, oraz do prowadzenia dalszych dyskusji nad wdrażaniem konwencji na szczeblu krajowym.
9. Rada z zadowoleniem przyjmuje prace podjęte przez Grupę Ekspertów Rządowych ds. Nowych Technologii w dziedzinie Systemów Śmiercionośnej Broni Autonomicznej. Rada z zadowoleniem przyjmuje uzyskany przez tę grupę konsensus dotyczący zestawu elementów danego instrumentu, bez przesądzania o jego charakterze, oraz innych ewentualnych środków. Pozytywnym aspektem jest porozumienie w sprawie charakterystyki; stosowania zasad i wymogów międzynarodowego prawa humanitarnego i potrzeby zapewnienia ich przestrzegania; elementów dotyczących konkretnych zakazów, wymogów i środków łagodzenia ryzyka, zwłaszcza dotyczących czynnika ludzkiego; oraz w sprawie rozliczalności i odpowiedzialności. Wszystkie te aspekty muszą stanowić podstawę przyszłego mandatu.
10. Zarówno jedenaście zasad przewodnich, jak i obecnie osiągnięte porozumienie dotyczące zestawu składników danego instrumentu oraz innych ewentualnych środków to istotne kamienie milowe. Stanowią one wystarczającą bazę umożliwiającą ustanowienie operacyjnych i prawnych ramy zarządzania. Rada wyraża wdzięczność przewodniczącemu – ambasadorowi Robertowi in den Bosch z Królestwa Niderlandów – za jego doskonałe przewodzenie Grupie Ekspertów Rządowych ds. Nowych Technologii w dziedzinie Systemów Śmiercionośnej Broni Autonomicznej przez ostatnie trzy lata.
11. Rada zaznacza, że konwencja CCW jest odpowiednim międzynarodowym forum dotyczącym wspomnianych systemów broni, i oczekuje, że na konferencji przeglądowej w 2026 r. przyjęty zostanie ambitny mandat negocjacyjny, na podstawie którego grupa ekspertów rządowych będzie mogła kontynuować prace nad instrumentem, nie przesądzając o jego charakterze, korzystając z zestawu elementów instrumentu i innych ewentualnych środków przedstawionych w najnowszym sprawozdaniu grupy i w innych dokumentach z jej prac.
12. Rada podkreśla, że w całym cyklu działania systemów śmiercionośnej broni autonomicznej należy uwzględniać kluczowy wymóg kontroli oraz oceny przez człowieka. Ponadto rozliczalności i odpowiedzialności nie można przekazać maszynom, zatem należy zapewnić rozliczalność i odpowiedzialność człowieka za decyzje o użyciu siły, aby podtrzymywać przestrzeganie prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa humanitarnego.

13. Rada przywołuje swoje poparcie dla podejścia dwustopniowego, w którym określa się przypadki zakazu używania systemów śmiertelnej broni autonomicznej, gdy nie mogą one być używane zgodnie z wymogami i zasadami prawa międzynarodowego, w szczególności międzynarodowego prawa humanitarnego, oraz dla regulowania innych systemów takiej broni.
14. Rada oczekuje na dalsze prace mające na celu zapewnienie stanowczego operacyjnego wdrażania uzgodnionych elementów. Ponadto Rada podkreśla znaczenie uwzględniania także potrzeby przeprowadzania kontroli prawnej systemów śmiertelnej broni autonomicznej oraz oceny prawnej w przypadku istotnych zmian cech charakterystycznych tych systemów broni.
15. W odniesieniu do zmienionego protokołu II Rada wyraża zaniepokojenie ciągłym używaniem min, min-pułapek i innych urządzeń powodujących ludzkie cierpienie i szkody; obejmuje to także utrzymujące się poważne konsekwencje stosowania improwizowanych urządzeń wybuchowych i ich szerokie zastosowanie i skutki, w szczególności popełnianie aktów terroryzmu i używanie improwizowanych urządzeń wybuchowych przez podmioty niepaństwowe. Coraz powszechniejsze używanie improwizowanych urządzeń wybuchowych przeciwko ludności cywilnej i obiektom cywilnym, w tym systemom opieki zdrowotnej, powoduje zagrażające szkody humanitarne, zwłaszcza w środowiskach miejskich, i wymaga pilnej reakcji. Rada zaznacza, że w celu poradzenia sobie z tym globalnym zagrożeniem, potrzebne są starania na rzecz poprawy prewencji, gotowości i reagowania; niezbędna jest także koordynacja na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym. W tym względzie Rada potwierdza swoje wieloletnie poparcie dla starań na rzecz budowania krajowych zdolności oraz dla operacji humanitarnego rozminowywania na całym świecie, by zaradzić zagrożeniu, jakie stanowią improwizowane urządzenia wybuchowe.
16. Rada podkreśla potrzebę aktywnego udziału sektora prywatnego, w szczególności producentów i dystrybutorów prekursorów do produkcji improwizowanych urządzeń wybuchowych, aby nie dopuszczać do przenikania tych prekursorów do nieupoważnionych użytkowników końcowych. Rada podkreśla znaczenie solidnych środków krajowych mających na celu zapobieganie przenikaniu broni i prekursorów urządzeń wybuchowych do podmiotów terrorystycznych oraz powstrzymania takiego przenikania.
17. Rada podkreśla skutki humanitarne i poważne konsekwencje dla rozwoju społecznego i gospodarczego spowodowane masowym i nieproporcjonalnym użyciem min innych niż miny przeciwpiechotne (MOTAPM). Rada dostrzega, że miny inne niż miny przeciwpiechotne są legalną bronią, ale strony są zobowiązane do zapewniania, by miny te były używane zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym, w tym przy zastosowaniu wszelkich wykonalnych środków ostrożności, by chronić ludność cywilną przed skutkami użycia tej broni. Rada pilnie wzywa wysokie umawiające się strony do prowadzenia dalszych dyskusji nad sposobem zapewnienia przestrzegania zmienionego protokołu II, także w odniesieniu do min innych niż miny przeciwpiechotne, i apeluje o pozostawienie tych min w zakresie programu konwencji CCW, tak aby wysokie umawiające się strony mogły nadal uwzględniać tę sprawę w sposób konstruktywny i przejrzysty.
18. Jeżeli chodzi o protokół III, Rada wyraża niepokój z powodu coraz powszechniejszego używania broni zapalającej przeciw ludności cywilnej lub obiektom wojskowym znajdującym się w miejscu skupiającym ludność cywilną i potępia takie używanie tej broni, jako że jej masowe używanie powoduje okrutne i niedopuszczalne cierpienie.
19. Rada głęboko ubolewa nad tym, że kwestie dotyczące protokołu III zostały usunięte z programu konwencji CCW, i domaga się ich przywrócenia, ponieważ usystematyzowana debata na temat wdrażania konwencji powinna obejmować wszystkie towarzyszące jej protokoły.

20. Jeżeli chodzi o protokół V, Rada przypomina, że wybuchowe pozostałości wojenne są zagrożeniem pozostającym po zakończeniu konfliktu zbrojnego i stanowią ciągle niebezpieczeństwo dla ludności cywilnej, w tym dla dzieci, na długo po tym, jak ustaną działania wojenne. Rada zaznacza, że wybuchowe pozostałości wojenne w istotny sposób opóźniają działania w zakresie odbudowy i utrudniają rozwój społeczno-gospodarczy; Rada zwraca także uwagę na istotne negatywne skutki tych pozostałości dla środowiska.
21. W ostatnich latach na świecie doszło do ponownego wzrostu wykorzystywania różnego rodzaju min, w tym min przeciwpiechotnych, amunicji kasetowej i innych rodzajów broni wybuchowej, co wynika w szczególności z rosyjskiej wojny napastniczej przeciwko Ukrainie. Rada jest nadal zdecydowana podtrzymywać odpowiednie konwencje i międzynarodowe prawo humanitarne, aby zachować ramy bezpieczeństwa zbiorowego, których podstawą są te konwencje.
22. Rada potwierdza zobowiązanie UE, by nadal zapewniać stałe wsparcie na rzecz operacji rozminowywania, edukacji na temat ryzyka oraz pomocy ofiarom, tak aby przynosić realne korzyści społecznościom na dotkniętych obszarach i tworzyć nowe możliwości wzrostu i stabilności.
23. Rada przypomina, że nieuzasadniona i nielegalna wojna napastnicza Rosji przeciwko Ukrainie stanowi rażące naruszenie prawa międzynarodowego, w tym Karty Narodów Zjednoczonych i międzynarodowego prawa humanitarnego; przypomina także o zobowiązaniach Rosji w ramach konwencji CCW i kilku protokołów do niej. Przypomina również o katastrofie humanitarnej, która dotyka Ukrainę i jej obywateli.
24. Jeżeli chodzi o sprawy administracyjne, finansowe i organizacyjne, wpłacanie przez wysokie umawiające się strony rocznych wkładów w całości i w odpowiednim terminie jest w dalszym ciągu niezbędne do zapewnienia skutecznego funkcjonowania konwencji i protokołów do niej, a także prac jednostki wspierającej realizację konwencji. Rada apeluje zatem do wszystkich wysokich umawiających się stron o sprawne wypełnianie zobowiązań finansowych oraz o wpłacanie obowiązkowych wkładów w całości i w odpowiednim terminie. Jeżeli chodzi o administrowanie i wdrażanie konwencji CCW i protokołów do niej, Rada zachęca ONZ do zapewniania sprawnego i skutecznego wdrażania tej konwencji.
25. Rada pragnie potwierdzić zobowiązanie do uwzględniania aspektu płci we wszystkich staraniach na rzecz rozbrojenia, nieprolifracji i kontroli broni zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i powiązanymi rezolucjami, m.in. poprzez propagowanie pełnego, równego i istotnego udziału kobiet w realizacji konwencji.
26. Na koniec Rada pragnie przypomnieć, że na podstawie decyzji Rady (WPZiB) 2025/2322 z dnia 13 listopada 2025 r. odnowiła swoje wsparcie finansowe na rzecz jednostki wspierającej realizację konwencji, przekazując jej w perspektywie trzech lat kwotę 1,3 mln EUR. Kwota ta uzupełnia dotychczasowe środki finansowe przekazane przez Radę na rzecz konwencji i ma na celu wspieranie wzmacniania zdolności państw w celu zwiększenia ochrony ludności cywilnej i złagodzenia skutków związanych z konwencjonalnymi i powstającymi technologiami uzbrojenia. Decyzja ta świadczy o wadze, jaką Unia przywiązuje do multilateralizmu, światowego ładu opartego na zasadach i do prawa międzynarodowego, a także znaczenia, jakie Unia nadaje solidnej realizacji celów konwencji CCW.
-